

רע"פ 2638/13 - א.ע. נ' מדינת ישראל

רע"פ 2638/13 - א.ע. נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 2638/13

א.ע.

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[28.04.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 5.3.2013, בעפ"ג 57010-05-12, שניתן על-

ידי כב' השופטים א' טל - סג"נ; צ' דותן; ו-ב' טולקובסקי

בשם המבקש - עו"ד גלית רוטנברג; עו"ד גיל דחוח

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, שניתן על ידי כב' השופטים א' טל - סג"נ, צ' דותן, ו-ב' טולקובסקי, בתיק עפ"ג 57010-05-12, מיום 5.3.2013. בפסק דינו, קיבל בית המשפט המחוזי, באופן חלקי, את ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בכפר סבא, אשר ניתן על ידי כב' השופטת נ' מימון שעשוע, ביום 16.4.2012, בת"פ 2811/07 ובת"פ 1947/08, אשר נדונו במאוחד.

בהחלטתי מיום 21.4.2013, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר אשר הושת על המבקש, עד להכרעה בבקשת רשות הערעור.

רקע והליכים קודמים

כתבי האישום

2. נגד המבקש הוגשו שני כתבי אישום המייחסים לו שורת עבירות גניבה ומרמה וכן עבירות של מיסוי וכלכלה, הכל כפי שיפורט להלן.

3. בת"פ 2811/07 (להלן: תיק הגניבה) הוגש נגד המבקש כתב אישום מתוקן בשנית (להלן: כתב האישום המתוקן), אשר ייחס לו את העבירות הבאות: שתי עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עשר עבירות של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין; עשר עבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד, לפי סעיף 423 לחוק העונשין; עבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין; וכן עשר עבירות של סיוע לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין.

כתב האישום המתוקן מגולל בהרחבה מסכת של 12 אישומים, בנוגע לעבירות שבוצעו בין השנים 1999 ל-2005 על-ידי המבקש ונאשם נוסף (להלן: הנאשם 2). לפי עובדות כתב האישום המתוקן, עבד המבקש בתקופה הרלוונטית, כשכיר בחברת ".....", שהינה חברה המספקת כוח-אדם (להלן: החברה). במסגרת תפקידו, היה המבקש אחראי על תחום הניקיון, על גיוס עובדים לחברה, ועל העברת דו"חות נוכחות להנהלת החשבונות בחברה, לצורך הוצאת תלושי שכר מדי חודש. על פי כתב האישום המתוקן, גנב המבקש כספים מהחברה, וסייע לאחרים לקבל במרמה כספים מהביטוח הלאומי, בין היתר, בסיועו ובתיווכו של הנאשם 2, על-ידי כך שדיווח לחברה על עובדים פיקטיביים, פתח עבורם כרטיסי עובד, וכן הפיק דו"חות נוכחות מזויפים. עוד עולה מעובדות כתב האישום המתוקן, כי המבקש שילם לנאשם 2 סכום חודשי של 3,000 ₪, על מנת שיעביר לידיו את שמות האנשים המעוניינים לקבל תלוש שכר מהחברה, וזאת מבלי שנדרשו לעבוד בפועל (להלן: העובדים הפיקטיביים). המבקש העביר להנהלת החשבונות של החברה את דו"חות הנוכחות שהפיק עבור העובדים הפיקטיביים, ועל בסיס דו"חות מזויפים אלה, הנפיקה החברה לאותם עובדים תלושי שכר, העבירה לחשבונות הבנק שלהם משכורת, והפרישה עבורם דמי ביטוח לאומי. העובדים הפיקטיביים מסרו לנאשם 2 את הכספים שקיבלו, והוא העבירם, בניכוי חלקו, למבקש. בתמורה, קיבלו העובדים הפיקטיביים זכויות שונות במוסד לביטוח לאומי, בהציגם את תלושי השכר שקיבלו, ובזכות "רצף העבודה" שנוצר, כביכול. בסך הכל, גנב המבקש מהחברה סכום העולה על 637,000 ₪, בהתאם למפורט בכתב האישום המתוקן.

4. בת"פ 1947/08 (להלן: תיק המיסוי) הוגש נגד המבקש כתב אישום מתוקן, אשר ייחס לו את העבירות הבאות: שש עבירות של התחמקות מתשלום מס, תוך שימוש במרמה, עורמה ותחבולה, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: פקודת מס הכנסה); וכן שש עבירות של עזרה לאדם אחר להתחמק מתשלום מס, תוך שימוש במרמה, עורמה ותחבולה, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. כתב האישום המתוקן בתיק זה, מתייחס לעבירות שעניינן העלמת הכנסות והשתמטות מתשלום מס, כתוצאה ממעשי המרמה בתיק הגניבה, אשר עובדותיו תוארו לעיל. לפי עובדות כתב האישום המתוקן בתיק המיסוי, בין השנים 1999 ל-2004, העלים המבקש הכנסות, שאותן גנב מהחברה, על-ידי כך שדיווח על הוצאות ומשכורות פיקטיביות, בסכום של כ-872,150 ₪. עוד עולה מכתב האישום המתוקן, כי המבקש סייע לנאשם 2 להעלים הכנסות בתקופה הרלוונטית, בסכום של כ-87,215 ₪. הדיון בבית משפט השלום

5. בתחילה, כפר המבקש באישומים שיוחסו לו במסגרת תיק הגניבה, ובית משפט השלום החל בשמיעת עדי התביעה, וזאת במהלך חמש ישיבות. ביום 4.1.2010, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, לפיו יודה המבקש בכתב אישום מתוקן. בהתאם לכך, הרשיע בית משפט השלום את המבקש, על יסוד הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן בשנית, במסגרת תיק הגניבה.
6. אף בתיק המיסוי, הגיעו הצדדים להסדר טיעון אשר הוגש לבית המשפט, ולפיו כתב האישום יתוקן, והצדדים יגישו סיכומים בכתב בשאלה שנותרה במחלוקת - האם ניתן לראות את כספי המרמה כהכנסה חייבת במס, בהתאם לפקודת מס הכנסה. עוד הוסכם בין הצדדים, כי ככל שבית המשפט יקבע, כי הכספים מהווים הכנסה חייבת במס, יודה המבקש בכתב האישום המתוקן.
- ביום 21.3.2011, ניתנה החלטת בית משפט השלום בשאלת סיווג כספי המרמה (כב' השופטת נ' מימון שעשוע), ובה נקבע באופן מפורט וממצה, כי יש להתייחס לכספים שנגנבו מהחברה כהכנסה של המבקש, ולפיכך, המבקש פעל שלא כדין, כאשר לא דיווח על הכנסה זו ולא שילם מס בגינה. לאור זאת, ובהתאם להסדר הטיעון, הודה המבקש והורשע בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת תיק המיסוי.
7. בטרם ניתן גזר הדין בעניינו, נשלח המבקש לקבלת תסקיר שירות המבחן אודותיו. מהתסקיר עולה, כי המבקש הינו גרוש, ואב לארבעה ילדים בגילאי 12 עד 22, וכיום הוא מצוי בקשר טוב עם ילדיו וגרושתו. עוד טען המבקש, כי הרקע לביצוע העבירות מעורבותו בעבירות הנוכחיות, אך כיום הוא מצוי בקשר טוב עם ילדיו וגרושתו. עוד טען המבקש, כי הרקע לביצוע העבירות על-ידו הוא התמכרותו להימורים, שהחלה לפני כ-25 שנים, בעקבותיה לוהו כספים בשוק האפור ונכנס לחובות, אותם ניסה להחזיר באמצעות כספי הגניבה. קצינת המבחן התרשמה, כי הרקע לביצוע העבירות הינו מורכב יותר, וכולל, בין היתר, תחושות קיפוח ודימוי עצמי נמוך, כמו גם יחסי קנאה בין המבקש לבין אחיו, כאשר המבקש הועסק כשכיר ולא כאחד הבעלים בחברה, אשר היתה בבעלות משפחתית. בנוסף, התרשמה קצינת המבחן, כי המבקש אינו מכיר בפגיעה שגרם לאחיו, עקב מעשיו. עוד עולה מהתסקיר, כי המבקש מצוי בטיפול פסיכיאטרי מזה כ-3 שנים, ומטופל תרופתית בבעיה רפואית מסוימת. הפסיכיאטר המטפל בו מסר, כי המבקש סובל, בין היתר, מבעיית חרדה, ואפשר שהמשפט המתנהל נגדו, גורם להחמרה בבעייתו הרפואית. בסיכום התסקיר נאמר, כי לאור העובדה שהמבקש נמצא בעיצומו של טיפול, והוא החל אף בהליך להסדרת חובותיו, הרי, שבמידה שיושת על המבקש עונש מאסר, מומלץ כי בית המשפט ישקול את האפשרות כי ריצוי המאסר יעשה בדרך של עבודות שירות.

8. בגזר דינו מיום 16.4.2012, נתן בית משפט השלום את דעתו למספר שיקולים לטובת המבקש, וביניהם: תסקיר שירות המבחן בעניינו של המבקש; עדותה וחוות דעתה של העובדת הסוציאלית, אלה סטולפר, אשר מטפלת במבקש מאז שנת 2008; עדותו של מר חמלינסקי ראובן, אשר משמש כמדריך בעמותת "אפשר", בקבוצה בה השתתף המבקש; עדויותיהם של גרושתו, אחותו ואחיו של המבקש; עדותה של עו"ד הילה תירוש, אשר טיפלה עבור המבקש בסגירות השומות מול מס הכנסה; ושני תצהירים אשר הוגשו מטעם המבקש - האחד, של יועצת מס, אשר פירטה את חובותיו של המבקש והחזרים המשולמים על ידו, והשני, של רואה החשבון של החברה, אשר אישר כי, ביום 21.3.2011, הסדיר המבקש את חובותיו לחברה, בסכום של 900,000 ₪. בית משפט השלום הדגיש, כי "אלמלא שיקולי קולא אלה, העונש שהיה נגזר על הנאשם [המבקש] היה כפול, אם לא מעבר לכך".

מנגד, שקל בית המשפט לחובתו של המבקש, את חומרת העבירות; היקף המרמה, התחכום והשיטתיות שהתגלו במסגרת ביצוע העבירות; מעורבותו של המבקש בהדרכת העובדים הפיקטיביים, אף ללא תיווכו של הנאשם 2; העובדה כי אין מדובר במעידה חד פעמית וכי מעשיו של המבקש נמשכו על פני תקופה ארוכה; העובדה כי המבקש פגע, הן בקופת החברה והן בקופה הציבורית, בכך שסייע לעובדים הפיקטיביים לצבור זכויות לקבלת תגמולים מהמוסד לביטוח לאומי, במרמה ושלא כדין; ואת העובדה כי החזר הכספים על ידי המבקש, בוצע רק בשלב מאוחר, לאחר גילוי העבירות. בית המשפט אף התייחס בגזר דינו, לעברו הפלילי של המבקש, אשר כולל הרשעה משנת 2000 בשש עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ומרמה בנסיבות מחמירות, אשר בוצעו בשנת 1997, ובגין נדון המבקש ל-5 חודשי מאסר בעבודות שירות ולמאסר על תנאי.

לאחר ששקל את טיעוני הצדדים לקולא ולחומרא, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: עשרים חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו; 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור על אחת העבירות בהן הורשע; וכן קנס בסכום של 100,000 ₪, אשר יקוזז מהכספים שנתפסו בתיק זה, והיתרה תשולם תוך 30 ימים. הדיון בבית המשפט המחוזי

9. המבקש ערער על גזר דינו של בית משפט השלום, לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. בערעורו, טען המבקש טענות שונות, וביניהן, כי שגה בית משפט קמא משלא נתן משקל ראוי לכך שהמבקש הודה במסגרת הסדר טיעון ואף השיב את מלוא הכספים לחברה, בסכום של 900,000 ₪. לטענתו של המבקש, כיום, הוסרו המחדלים באופן מלא, לאחר שהוא שילם לרשות המיסים סכום של 800,000 ₪, ומשכך לא היה מקום להטיל עליו קנס בשיעור כה גבוה. בנוסף, טען המבקש, כי בית משפט קמא לא נתן משקל ראוי לשיקול השיקומי, להמלצת שירות המבחן, ולמצבו הבריאותי, הנפשי והמשפחתי. המבקש טען בנוסף, כי בית משפט קמא התעלם מחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות בין השנים 1999-2004, ועד למועד מתן גזר הדין בשנת 2012. לאור האמור, עתר המבקש לקצר באופן משמעותי את משך המאסר בפועל שהושת עליו, ולהפחית באופן ניכר את סכום הקנס, בו חוייב.

10. ביום 5.3.2013, קיבל בית המשפט המחוזי, באופן חלקי, את ערעורו של המבקש על גזר הדין, והעמיד את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו, על 15 חודשים. בית המשפט המחוזי החליט שלא להתערב בשאר רכיבי גזר הדין, ובשים לב לעובדה שבית המשפט נעתר לקיצור תקופת מאסרו של המבקש, הוא דחה את בקשתו להפחתת סכום הקנס. להשלמת התמונה יצוין, כי במסגרת ערעור זה, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורה של המשיבה בנושא הכספי, שבמסגרתו עתרה המשיבה לחלט את מלוא הכספים שנתפסו בביתו של המבקש, נוסף על הטלת קנס בסכום משמעותי. בית המשפט המחוזי החליט שלא להתערב ברכיב הכספי, המופיע בגזר דינו של בית משפט השלום, וקבע, כי "איננו סבורים כי שגה ביהמ"ש קמא בכך שהסתפק בהטלת קנס בסכום גבוה, ולא הורה, בנוסף, על חילוט הכספים שנתפסו אצל המערער".

השיקול העיקרי, אשר עמד לנגד עיניו של בית המשפט המחוזי בקיצור מה של תקופת המאסר, היה העובדה שהמבקש החזיר את מלוא כספי הגניבה והסיר באופן מלא את המחדל כלפי רשות המיסים, ובסך הכל שילם המבקש סכום של 1,700,000 ₪. בית המשפט המחוזי קבע, כי הסרת המחדל הינו נתון חדש, המתווסף לשאר השיקולים לקולא, אשר פורטו בפסק-הדין, והוא מצדיק, הקלה מסויימת בעונשו של המבקש. ואולם, בית המשפט המחוזי הדגיש, כי מדובר בהקלת-מה ולא בהקלה משמעותית, כפי שעתר לה המבקש בהודעת הערעור. בית המשפט המחוזי קבע, כי בשים לב לחומרת העבירות, היקף המרמה, התחכום, השיטתיות, הימשכותן של העבירות על-פני תקופה של כ-6 שנים, וכן עברו הפלילי של המבקש - "לא ניתן להסתפק בעונש שהוא פחות ממאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, לתקופה לא מבוטלת". בית המשפט עמד על כך, כי הסרת המחדל איננה חזות הכל, בציינו, כי המחדל הוסר באיחור רב - רק בשנת 2013. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי במקרה דנן, עסקינן ב"מכונה משומנת" של מרמה, תוך שימוש בגורמים פיקטיביים, למטרת גניבת כספים מהחברה, בהיקף גדול, ותוך סיוע לקבלת כספים וזכויות במרמה מהמוסד לביטוח לאומי, והעלמת הכנסות מרשויות המס. בית המשפט המחוזי חזר והדגיש, כי "מי שיזם, תכנן והקים את כל המערכת המשומנת הזאת של מרמה וגניבה, היה אקטיבי בהפעלתה, ושלשל לכיסו את מרבית הכספים שנבעו ממנה, היה המערער [המבקש]".

הבקשה

11. בבקשת רשות ערעור שהגיש המבקש, באמצעות באי-כוחו, עו"ד דחוח ועו"ד רוטנברג, הוא חזר על עיקר טענותיו, כפי שאלה הובאו בפני בית המשפט המחוזי, והוסיף כי בקשתו מעוררת חשיבות משפטית וציבורית רוחבית, החורגת מגבולות עניינו הפרטי שלו. לטענתו של המבקש, עולות בעניינו שתי שאלות משפטיות עקרוניות, הנוגעות לאופן הצגת שיקולי ענישתו. השאלה האחת, נוגעת למשמעות שיש ליתן להסרת מחדלים מוחלטת, הן מול נפגע העבירה והן מול הרשויות, בפרט בתיקי מס. הסוגיה השניה, עוסקת בהיקף ההתחשבות לעניין העונש בהליך שיקומי מקיף ופרודוקטיבי, וזאת בפרט לאור המשקל הרב שניתן לשיקול השיקומי בחוק העונשין (תיקון מס' 113), התשע"ב-2012 (להלן: תיקון 113 או התיקון). עוד הוסיף המבקש וטען, כי בקשתו מצדיקה מתן רשות ערעור, הן משום שמדובר בסטייה מהותית ממדיניות הענישה הראויה בנסיבות דומות, והן מן הטעם שמתקיימות בעניינו נסיבות אישיות חריגות. המבקש טוען בבקשתו, כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי, המתחשב באופן מוגבל בלבד בהסרת המחדלים על-ידו, נוגד את האינטרס הציבורי, החברתי והאינטרס של רשויות המס בהסרת מחדלים. עוד הדגיש המבקש, כי רשויות המס החליטו למסותו בגין ההכנסה שצמחה לו מהגניבה, חרף העובדה שפירות הגניבה הושבו לבעליהם. אשר לשיקולי השיקום, ציין המבקש כי הוא מצוי בהליך שיקומי משולב, במסגרת טיפולית בשתי מערכות נפרדות, היינו: בקבוצה לעזרה עצמית בעמותת "אפשר", וכן בליווי מטפלת אישית צמודה. לטענת המבקש, הוא חדל כיום מלהמר באופן מוחלט, והקים עסק משגשג בזכות עצמו, אשר יגדע עם כניסתו למאסר. המבקש ציטט בבקשתו מהפסיקה, באשר לחשיבות השיקול השיקומי, והוסיף, כי במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, השיקול השיקומי מאפשר לחרוג לקולא מעקרון ההלימה. עוד פרט המבקש, את נסיבותיו האישיות הרפואיות, וצרף מכתבים רפואיים שונים מטעם הרופאים המטפלים בו. בסופו של דבר, עתר המבקש להקל בעונשו, לאחר שתינתו לו הרשות לערער, ולהעמידו על שישה חודשי מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות.

דיון והכרעה

12. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור, נחה דעתי כי עניינו של המבקש אינו מקים עילה לדיון ב"גלגול שלישי", בפני בית משפט זה.

כלל מושרש מקדמת דנא הוא, כי בקשה למתן רשות ערעור, בפני בית משפט זה, תינתן במשורה ובמקרים נדירים, בהם מתעוררת שאלה כללית, בעלת חשיבות ציבורית או משפטית נכבדה, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או אם דחיית הבקשה עשויה לגרום למבקש עיוות דין (ראו, מבין רבים אחרים, רע"פ 2457/12 אפרתי נ' מדינת ישראל (3.9.2012); רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013); רע"פ 654/13 אבו בכר נ' מדינת ישראל (26.2.2013); רע"פ 1973/13 חסן נ' מדינת ישראל (24.3.2013)).

בענייננו, על אף ניסיונם של באי כוחו של המבקש, להעניק למקרה דנן משמעות עקרונית, המעלה חשיבות משפטית וציבורית, סבור אני, כי בנסיבות העניין, בקשת רשות הערעור אינה מעלה כל שאלה משפטית או ציבורית רחבת היקף, ולמעשה טענותיו של המבקש הינן טענות ערעוריות באופיין. ברי, כי בנסיבות אלה, דין הבקשה להידחות (ראו, לעניין זה, רע"פ 9019/12 חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.2102); רע"פ 378/13 חאג יחיא נ' מדינת ישראל (27.1.2013); רע"פ 1749/13 דשן נ' מדינת ישראל (14.3.2013)).

13. עוד ראוי לציין את ההלכה, אשר חרשה תלמים בפסיקה, ולפיה, טענות בדבר חומרת העונש, אינן מהוות, כשלעצמן, עילה לדיון ב"גלגול שלישי" בפני בית-משפט זה, פרט למקרים חריגים, המגלים סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה (רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל (8.1.2013); רע"פ 158/13 עוז נ' מדינת ישראל (7.2.2013); רע"פ 1756/13 תורג'מן נ' מדינת ישראל (10.3.2013)). במקרה דנן, לא מצאתי בטענותיו המפורטות של המבקש, כל עילה להתערב בעונש שהושת עליו. נוכח היקף העבירות בהן הורשע המבקש, ונסיבות ביצוען, כמפורט הן בתיק הגניבה והן בתיק המיסוי, אין כל חריגה, בנידון דידן, מנורמת הענישה המקובלת בעבירות דומות, ודין הבקשה להידחות אף מטעם זה.

14. לגופו של עניין, ולמעלה מן הצורך, אציין, כי שתי הערכאות הקודמות דנו באופן מפורט בעניינו של המבקש, ושקלו לטובתו את כל הנסיבות לקולא, לרבות את השיקול השיקומי בעניינו, את השיקול שעינינו החזר כספי הגניבה ותשלום מס בגינם ואת נסיבותיו האישיות והרפואיות. עם זאת, שתי הערכאות שקלו גם את חומרת העבירות שביצע המבקש, הימשכותן ושיטתיות ביצוען, ובצדק קבעו, כי השיקולים האישיים של המבקש "נסוגים מפני האינטרס הציבורי של הוקעת מעשי גניבה ומרמה בהיקף גדול ובתבנית מאורגנת". נזכיר, בהקשר זה, כי בית המשפט המחוזי הקל, במידת-מה, בעונשו של המבקש, וסבורני, כי אין מקום להקלה נוספת בעונשו.

יודגש, כי על אף שבית המשפט המחוזי, נתן משקל ממשי להשבת הכספים ולהסרת מחדליו של המבקש, הוא קבע, בצדק, כי אין להפריז בכך, עד כדי הימנעות מהשתת מאסר בפועל, לבל יועבר המסר, לפיו "הסרת המחדל בדיעבד מרפאת את החטא מלכתחילה". בפסיקתו של בית משפט זה ניתן ביטוי למגמה לפיה אין להסתפק בהשתת עונשי מאסר, אשר ירוצו בעבודות שירות, בגין עבירות אלו, אלא שיש למצות את הדין עם עברייני המס הפוגעים בקופה הציבורית ובחברה בכללותה, באמצעות הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל, המלווים בקנס כספי משמעותי (רע"פ 3137/04 חג'ג' נ' מדינת ישראל (18.4.2004); רע"פ 5779/09 סטבינסקי נ' מדינת ישראל (11.8.2009); רע"פ 74/13 חלידו נ' מדינת ישראל (17.3.2013)).

כבר נפסק, לא אחת, כי יש להתייחס לעבריינות המס, בחומרת יתרה, הן לנוכח פגיעתה הישירה בכיס הציבורי, והן לנוכח פגיעתה העקיפה בכיסו של כל אזרח ואזרח (רע"פ 10699/07 קובן נ' מדינת ישראל (20.1.2008); רע"פ 5906/12 עזרא נ' מדינת ישראל (9.9.2012); רע"פ 977/13 אודיז נ' מדינת ישראל (20.2.2013). על יסוד גישה זו, הותוותה בפסיקה מדיניות ענישה, אשר לפיה יש לגזור את דינם של עברייני המס, תוך מתן עדיפות לשיקולי ההרתעה והגמול, ולבכרם על פני נסיבותיו האישיות של העבריין. יפים, לעניין זה, הדברים שנאמרו על-ידי השופט א' רובינשטיין ברע"פ 7135/10 חן נ' מדינת ישראל (3.11.2010):

"נוכח פגיעתה הקשה של עבריינות המס במשק, בכלכלה, במגוון היבטים חברתיים הנוגעים לנטל תשלום המיסים, ואף בשל הקושי הרב שבחשיפתה, יש לנקוט ביד קשה בטיפול בעבירות אלה ולהעניק משקל מיוחד להיבט ההרתעתי של העבריינים, במסגרת שיקולי הענישה" (וראו גם, רע"פ 4791/08 כהן נ' מדינת ישראל (9.2.2009); רע"פ 8507/09 שחל נ' מדינת ישראל (24.1.2010)).

15. נוסף על כך, לא מצאתי ממש בטענותיו של המבקש לעניין תיקון 113 לחוק העונשין. טענתו של המבקש, כי, על פי התיקון, היה על בית המשפט להעדיף את שיקולי השיקום בעניינו על פני שיקולי ענישה אחרים, נכונה רק ככל שבית המשפט מבקש לחרוג ממתחם העונש ההולם (סעיף 40 לתיקון 113), ולא כך היו פני הדברים במקרה דנן, כאמור. עם זאת, נראה, כי השיקול השיקומי אכן תרם להקלה מסוימת בעונשו של המבקש בתוך גדר המתחם, אף שבית המשפט המחוזי לא נדרש כלל לפעול על פיו, משפסק הדין בעניינו של המבקש בבית משפט השלום, ניתן לפני כניסת התיקון לתוקף.

16. לאור האמור לעיל, אין כל עילה להתיר למבקש לערער, פעם נוספת, על גזר דינו, ודין הבקשה למתן רשות ערעור להידחות.

המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 9.5.2013, עד לשעה 10:00, בימ"ר הדרים, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון, ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: **-***** או **-*****.

ניתנה היום, י"ח באייר תשע"ג (28.4.2013).